01/03/2021

Ο Άγιος που ζούσε μέσα στη χαρά της Θείας Ευχαριστίας

/ Ορθόδοξες Προβολές

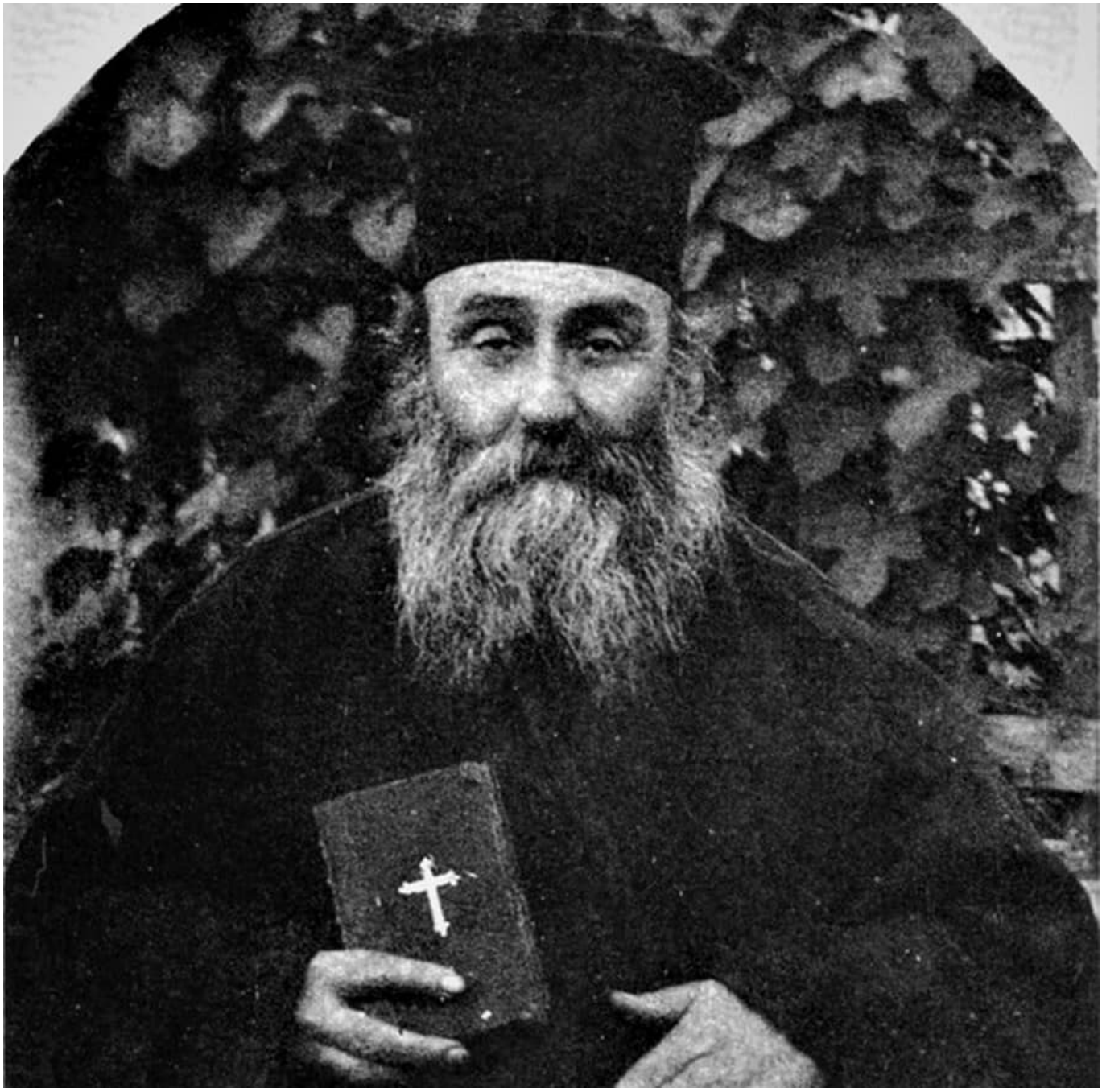

Τον Άγιο Νικόλαο τον Πλανά τιμά η Εκκλησία μας στις 2 Μαρτίου. Τον ταπεινό λευίτη που ζούσε μέσα στη χαρά της Θείας Ευχαριστίας, την οποία τελούσε ανελλιπώς κάθε ημέρα,

Ο Αγιος Νικόλαος γεννήθηκε στη Νάξο το 1851 μ.Χ., από τον Ιωάννη και την

Αυγουστίνα, το γένος Μελισσουργού. Οι ευσεβείς γονείς του τον ανέθρεψαν με παιδεία και νουθεσία Κυρίου.

Από την παιδική του ηλικία εξέφρασε την έφεση και την αγάπη του προς τα ιερά και τα όσια. Ήταν φιλακόλουθος και διακονούσε πάντοτε στο ιερό τον παππού του ιερέα Γεώργιο Μελισσουργό. Προορισμένος από τον Θεό να γίνει λειτουργός των Αγίων Μυστηρίων Αυτού μετείχε αδιάλειπτα στη λειτουργική ζωή της Εκκλησίας με νηστεία, προσευχή και αγρυπνία.

Μετά τον θάνατο του πατέρα του ήλθε με την μητέρα του και την αδελφή του στην Αθήνα, όπου έγινε προστάτης αυτών. Ενυμφεύθηκε, εχήρευσε όμως νωρίς. Η πρεσβυτέρα του απεβίωσε μόλις γεννήθηκε το παιδί τους, ο Γιαννάκης, που το μεγάλωσε μόνος.

Ο Κύριος δεν εβράδυνε να τον αναδείξει λειτουργό της Εκκλησίας Του και τον κατέστησε εύθετο και εύχρηστο στο Ευαγγέλιο του Χριστού. Χειροτονείται διάκονος στις 28 Ιουλίου του 1879 μ.Χ., στο ναό Μεταμορφώσεως της Πλάκας, και μετά από πέντε χρόνια, στις 2 Μαρτίου 1884 μ.Χ., χειροτονείται Πρεσβύτερος στο ταπεινό εκκλησάκι του Αγίου Ελισσαίου, στο Μοναστηράκι. Διακονεί στο ιερό θυσιαστήριο επί 50 χρόνια περίπου (1884 – 1932 μ.Χ.), στους ναούς και του Αγίου Παντελεήμονος, κοντά στον Ιλισσό ποταμό, και της ακόμη πτωχότερης και απόμερης τότε Εκκλησίας του Αγίου Ιωάννου του Προδρόμου του λεγομένου «Κυνηγού», στη σημερινή οδό Βουλιαγμένης. Διακρίθηκε ως ο λειτουργικότερος ιερεύς, άνθρωπος προσευχής, του οποίου η ζωή υπήρξε και αναδείχθηκε συνεχής διακονία του Θυσιαστηρίου. Από «φυλακῆς πρωίας μέχρι νυκτός» παρέμενε στο ναό. Ήταν αφιλάργυρος κατά τον τρόπο και πλήρης έργων αγαθών και ελεημοσύνης. Του αρκούσε για τροφή λίγο ψωμί και λίγα χόρτα, τα οποία συνέλεγε ο ίδιος, και κάποιες φορές, λίγο γάλα που του πρόσφεραν βοσκοί στην ερημική τότε περιοχή της ενορίας του. Αλησμόνητες παρέμειναν οι αγρυπνίες τις οποίες ετελούσε στο ναό του Αγίου Ελισσαίου Αθηνών. Αναφέρονται και μαρτυρίες παιδιών, ότι τον έβλεπαν κατά την διάρκεια της Θείας Λειτουργίας μεταρσιωμένο να στέκεται υπεράνω της γης. Μαρτυρίες δε περιφανών λογίων, όπως του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη και Αλέξανδρου Μωραϊτίδου, που έψαλλαν στις αγρυπνίες τις οποίες ετελούσε, εξαίρουν τη σπάνια και αγία ιερατική αυτού προσωπικότητα.

Ο παπα- Νικόλας, ο λεγόμενος «απλός», ζούσε μέσα στη χαρά της Θείας Ευχαριστίας, την οποία τελούσε ανελλιπώς κάθε ημέρα, όπως την όριζαν οι λειτουργικοί κανόνες, και την παρέτεινε επί πολλές ώρες, για να έχει την πνευματική της απόλαυση. Πάντα ανταποκρινόταν στο γνήσιο ορθόδοξο φρόνημα και ετελούσε πανηγυρικά το Μυστήριο της ελεύσεως και παρουσίας του

Αναστημένου Κυρίου, που αποκαλύπτει τον εαυτό Του, όπως τότε στο Μυστικό Δείπνο. Η χαρά της Αναστάσεως, που βρίσκεται στην καρδιά της Ευχαριστίας, γινόταν οντολογική αναψυχή και αγαλλίαση στον φλεγόμενο από θεία Αγάπη Γέροντα. Η μέθεξή του στην πασχάλια χαρά τον συνέπαιρνε. Δεν ήταν γι αυτόν ένα απλό εφημερικό καθήκον. Πρόφαση ήταν το επί ώρες παρατεινόμενο μνημόσυνο των ζωντανών και των κοιμηθέντων, από τον όγκο των σημειωμάτων που κρατούσε πάντα σ’ ένα δισάκι. Στην πραγματικότητα δεν ήθελε να διακόψει ποτέ τη χαρά της Τράπεζας της Ευχαριστίας, τη θέα του Αναστημένου Σώματος και Αίματος του Χριστού.

Ο αείμνηστος Γέροντας, αφού έφθασε στα 82 του χρόνια και έδωσε πρωτοφανή στον αιώνα μας μαρτυρία ουρανίων χαρισμάτων, οσιότητος, ταπεινώσεως, απλότητος, διακρίσεως, ελεημοσύνης, ασκήσεως και κατά Θεόν σοφίας, αφού εστάθηκε ο μοναδικός προστάτης χιλιάδων ορφανών και πτωχών και έφθασε στο ύψος θείας τελειότητος, εκοιμήθηκε οσίως εν ειρήνη το **έτος 1932.**